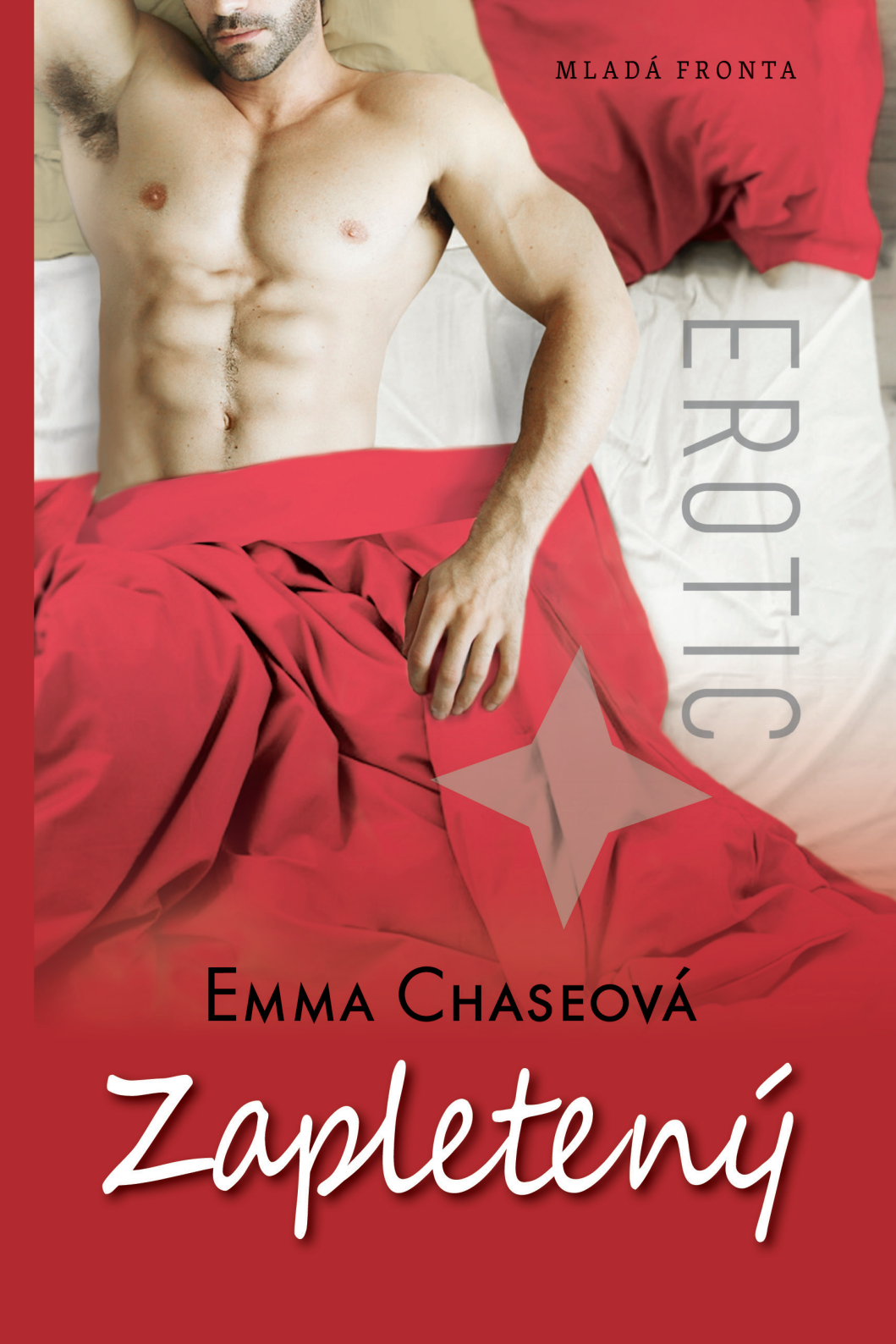

A photograph of a shirtless man with a beard lying on a bed. He is covered by a red blanket that has a large, faint red star on it. A red pillow is visible in the background. The overall color scheme is dominated by red and white.

MLADÁ FRONTA

EROTIC

EMMA CHASEOVÁ

Zapletený

EROTIC

Emma Chaseová

Zapletený

MLADÁ FRONTA

Přeložila Iva Hejlíčková

Copyright © 2013 by Emma Chase
Translation © Iva Hejlíčková, 2014

JOEOVI,

*který mi ukázal, co je to skutečná láska,
a den za dnem mi dovoloval nahlížet
do komplikovaného procesu mužského myšlení.*

Kapitola jedna

Vidíte tu nemytou a neoholenou hroudu na gauči? Chlápka ve špinavém šedém triku a roztrhaných tepláčkách?

To jsem já, Drew Evans.

Normálně takhle nevypadám. To opravdu není můj styl.

Ve skutečném životě jsem pečlivě upravený, hladce oholený a černé vlasy nosím po stranách sčesané dozadu, takže údajně vypadám nebezpečně, ale profesionálně. Obleky mám šité na míru a boty, které nosím, jsou dražší než váš nájem.

A můj byt? Ten vypadá takhle. Žaluzie jsou stažené a na nábytek dopadají modravé odlesky z televize. Stolky a podlaha jsou poseté lahvemi od piva, krabicemi od pizzy a prázdnými kelímky od zmrzliny.

Tohle není můj skutečný byt. Ten, ve kterém obvykle žiju, je bez poskvrnky. O to se stará dívka, která ke mně dvakrát týdně dochází. Mám všechny moderní vymoženosti, všechny ty hračky, o kterých každý dospělý kluk sní: prostorový zvuk, satelitní reproduktory a velkoformátovou plazmu, která by každého chlapa donutila pokleknout a žebronit o přídavek. Zařízení je moderní – spousta černí a nerezové oceli –, takže je okamžitě jasné, že tady žije muž.

Jak už jsem řekl, to, co právě vidíte, nejsem já. Mám virózu.

Viróza.

Všimli jste si, že jména těch nejstrašlivějších nemocí v dějinách znějí velmi poeticky? Slova jako *malárie*, *průjem*, *cholera*. Myslíte, že to dělají schválně? Že se prostě snaží najít příjemný způsob jak říct, že si připadáte jako něco, co přitáhla domů kočka?

Viróza. Když si to opakujete dost dlouho, zní to vlastně hezky.

Každopádně si jsem dost jistý, že právě tohle mám. Proto už jsem sedmní zalezlý doma. Proto mám vypnutý telefon a z gauče vstávám,

jen abych si došel na záchod, anebo převzal od poslíčka pizzu.

Jak dlouho vůbec viróza trvá? Deset dní? Měsíc? Ta moje udeřila před týdnem. Budík zazvonil v pět ráno jako obvykle, ale místo abych vyskočil z postele a šel do kanceláře, kde jsem za hvězdu, praštil jsem s budíkem o zeď a rozsekal ho na kusy.

Stejně mi lezl na nervy. Pitomej budík. Pitomý píp-píp-pípání.

Obrátil jsem se a znovu usnul. Když jsem se nakonec vyhrabal z postele, cítil jsem se slabý a bylo mi nanic. Bolelo mě na prsou a třeštila mi hlava. Jasně – viróza. Spát se mi už nechtělo, tak jsem se svalil sem, na svůj věrný gauč. Byl tak pohodlný, že jsem se na něm rozhodl zůstat. Celý týden. A díval jsem se přitom na televizi, dávali největší hity Willa Ferrella.

Ted' právě běží *Zprávař: Příběh Rona Burgundyho*. Dneska už jsem to viděl třikrát, ale ještě jsem se nezasmál. Ani jednou. Možná to kouzlo funguje až napočtvrté.

Někdo mi buší na dveře.

Podělanej portýr. Na co ho krucinál máme? Ten se bude divit, až letos dojde na vánoční tuzéry.

Rozhodnu se bušení ignorovat, ale nepřestává.

A nepřestává.

„Drewe! Drewe, já vím, že tam jsi. Otevři ty zatracený dveře!“

Panebože, ne.

To je Mrcha, jinak známá jako moje sestra Alexandra.

Když říkám *mrcha*, myslím to velmi láskyplně, přísahám. Ale přesně taková ona je – panovačná, umíněná a neústupná. Já toho portýra zabiju.

„Drewe, jestli neotevřeš, zavolám policii a přísahám bohu, že ty dveře nechám vyrazit!“

Už chápete, jak to myslím?

Popadnu polštář, který mi leží na klíně od chvíle, co na mě padla viróza, zabořím do něj obličej a zhluboka se nadechnu. Voní jako vanilka a levandule.

„Drewe! Slyšíš mě?“

Přitisknu si polštář na hlavu. Ne proto, že voní jako... ona..., ale protože tlumí zvuky vytrvalého bouchání na dveře.

„Mám v ruce telefon! Vytáčím!“ Uslyším v Alexandřině hlase

varovný tón a dojde mi, že nežertuje.

Hluboce si povzdechnu a donutím se vstát z gauče. Cesta ke dveřím chvíli trvá. Každý krok na ztuhlých, bolavých nohou mi dává zabrat.

Podělaná viróza.

Otevřu dveře, odhodlaný čelit náporu titánského hněvu. Mrcha svou dokonale vymanikúrovanou rukou drží u ucha nejnovější iPhone, blondaté vlasy má stažené do jednoduchého, ale elegantního uzlu a přes rameno jí visí tmavě zelená kabelka ve stejném odstínu jako její sukně. Lexii prostě musí ladit všechno.

Za ní stojí ve zmačkaném modrém obleku a s příslušně kajícím výrazem Matthew Fisher, můj nejlepší kamarád a kolega.

Promiň, portýře. Zabiju Matthewa.

„Ježíšikriste!“ zaječí Alexandra vyděšeně. „Co se ti krucinál stalo?“

Říkal jsem vám, že tohle nejsem já.

Neodpovím. Nemám na to energii. Jen nechám dveře otevřené a padnu obličejem zpátky na gauč. Je pevný, ale hebký a hřejivý.

Miluju tě, gauči. Už jsem ti to někdy řekl? Tak ti to říkám teď.

I když mám obličej zabořený v polštáři, cítím, že Alexandra a Matthew pomalu vcházejí do bytu, a představuju si, jaký šok mají při pohledu na ten nepořádek ve tvářích. Vykouknu ze svého kokonu a konstatuju, že mé vnitřní oko se nezmýlilo.

„Drewe?“ Tentokrát v těch dvou krátkých slabikách zazní obava.

Pak se ale zase naštve. „Propánaboha, Matthewe, proč jsi mi nevolal dřív? Jak jsi tohle mohl dopustit?“

„Já ho neviděl, Lexi!“ odpoví Matthew rychle. Vida, on se Mrchy taky bojí. „Chodil jsem sem každý den. Neotvíral mi.“

Sedne si vedle mě a gauč pod její vahou poklesne. „Drewe?“ řekne tiše. Cítím, jak mě její ruka jemně hladí po vlasech. „Brouku?“

Hlas jí zní tak strašně ustaraně, že mi připomene matku. Když jsem byl jako kluk nemocný, máma mi do pokoje nosila na podnose horkou čokoládu a polévku. Vždycky mě políbila na čelo, aby zjistila, jestli mám ještě horečku, a mně se pak vždycky udělalo líp. Ta vzpomínka a Alexandřino chování způsobily, že mi zavřené oči zvlhly.

To jsem vážně takový chudák?

„Jsem v pohodě, Alexandro,“ řeknu, i když si nejsem jistý, jestli mě přes ten sladce vonící polštář slyší. „Mám virózu.“

Zaslechnu otvírání krabice od pizzy a pak, když se z ní vyline zápach shnilého sýra a salámu, zasténání. „Tohle není ideální dieta pro někoho, kdo má chřipku, bratříčku.“

Dolehne ke mně zvuk přesouvaných pivních lahví a odpadků a já vím, že začala ten svinčík uklízet. Nejsem jediný, kdo je v naší rodině zatížený na pořádek.

„Tohle je prostě špatně!“ Ostře se nadechne a podle smradu, který se přidá k hnilobnému aromatu pizzy, mi dojde, že právě otevřela tři dny starý kelímek se zmrzlinou, který nebyl tak prázdný, jak jsem si myslel.

„Drewe,“ jemně mi zatřeše ramenem. Vzdám to, posadím se a promnu si unavené oči. „Mluv se mnou,“ zaprosí. „Co se děje? Co se stalo?“

Jak se tak dívám na utrápený výraz své velké sestry, rázem se ocitnu o dvaadvacet let zpátky. Bylo mi šest a můj křeček, Pan Popleta, umřel. A stejně jako tehdy si i teď náhle uvědomím bolestnou pravdu.

„Konečně se to stalo.“

„Co se stalo?“

„To, cos mi celý léta přála,“ zašeptám. „Zamiloval jsem se.“

Vidím, jak se jí na tváři rodí úsměv. Tohle si vždycky přála. Je vdaná za Stevena celé věky a miluje ho ještě déle. Nikdy nesouhlasila s mým způsobem života a nemohla se dočkat, až se usadím, až si najdu někoho, kdo se o mě bude starat tak, jako se ona stará o Stevena. A jako se naše matka pořád stará o otce.

Já jsem jí ale tvrdil, že k tomu nikdy nedojde. Jednoduše proto, že o to nestojím. Proč nosit knížku do knihovny? Písek na pláž? A nač kupovat krávu, když máte mléko zadarmo?

Už chápete, o co tady jde?

Tichým hlasem, který sám nepoznávám, řeknu: „Ona je s někým jiným. Ona... ona mě nechce, Lex.“

Po sestřině tváři se rozlije soucit jako med po chlebu. Soucit a taky odhodlání. Alexandřinou specialitou je dávat věci do pořádku

– dokáže vyčistit odpad, spravit promáčklou zeď a odstranit z koberce jakoukoli skvrnu. Je mi jasné, co se jí v té chvíli honí hlavou: její malý bratříček je na dně, takže ho z toho dna zase musí zvednout.

Kéž by to bylo tak snadné. Myslím, že mé zlomené srdce neslepi ani všechny epoxid na světě.

Už jsem se zmínil, že jsem taky trochu básník?

„Neboj, Drewe, to dáme do pořádku.“

Tak co, znám svou sestru, nebo ne?

„Běž si dát dlouhou horkou sprchu. Já uklidím tenhle svinčák a pak půjdeme ven. Všichni tři.“

„Nemůžu jít ven.“ *Copak mě neposlouchala?* „Mám virózu.“

Soucitně se usměje. „Potřebuješ pořádný teplý jídlo. Potřebuješ sprchu. Pak ti bude líp.“

Možná má pravdu. Bůh ví, že po tom, co jsem dělal posledních sedm dní, mi líp není. Pokrčím rameny a vstanu, abych udělal, co mi řekla. Vezmu si s sebou polštář. Jako čtyřletý kluk, co s sebou všude tahá medvídku.

Nemůžu si pomoci a po cestě do koupelny přemýšlím o tom, jak se to všechno stalo. Byly doby, kdy jsem měl báječný život. Dokonalý život. A pak se to všechno podělalo.

Chcete vědět jak? Chcete slyšet můj dojemný příběh? Fajn. Všechno to začalo před pár měsíci. Běžný sobotní večer.

Tedy běžný pro mě.

* * *

O čtyři měsíce dřív...

„Sakra, jo. Tak je to dobrý. Jo, to se mi líbí.“

Vidíte toho chlapíka – černý oblek, ďábelsky pohledný? Chlapíka, co mu ho vlnadná zrzka právě kouří v kabině na záchodě? Tak to jsem já. *Skutečný* já. JPV: já před virózou.

„Kriste, bejby, já už budu.“

Ted' to na chvíli stopnu.

Dámám, které poslouchají, si dovolím dát jednu radu zcela zdarma. Pokud vám chlap, kterého jste právě potkaly v klubu, říká *bejby*, *miláčku*, *zlato* a tak podobně, nedopusťte se té chyby, že byste uvěřily,

že je do vás takový blázen, že už vám vymýšlí přezdívky.

Je to tím, že si nechce nebo nemůže zapamatovat vaše jméno.

A žádná holka nechce být oslovovaná cizím jménem, zvlášť když klečí na pánských záchodcích a dělá vám to. Takže jsem pro jistotu vyrukoval s *bejby*.

A jak že se jmenovala? Není to jedno?

„Sakra, zlato, už jsem.“

S mlasknutím odtáhla hlavu a jako prvoligový baseballista zachytila všechno, co jsem jí vystříkal do rukou. Přesunul jsem se k umyvadlu, abych se opláchl a zapnul. Zrzka vyndala z kabelky láhev ústní vody a s úsměvem si vyplachovala pusu.

Okouzlující.

„Nedáme si drink?“ zeptala se hlasem, který určitě pokládala za svůdný.

Pro vaši informaci – když jsem hotový, jsem *hotový*. Nejsem typ chlapa, který leze na stejnou horskou dráhu podruhé. Jednou stačilo. Vzrušení je pryč – a zájem taky.

Matka mě ovšem vychovala jako gentlemana. „Jistě, zlatíčko. Najdi stůl a já ti přinesu něco k pití.“ Koneckonců se při kouření snažila. Zaslouží si panáka.

Zamířila ke stolku a já se vydal k přelidněnému baru. Říkal jsem, že byla sobota večer, nebo ne? A tenhle bar se jmenoval REM. Ne, ne R. E. M. – ale rem, REM jako fáze spánku, jako když sníte. Chápete?

Byl to nejmódnější klub v New Yorku, tedy alespoň ten večer. Příští týden už to zase bude jiný, ale na místě nezáleží. Scénář je pokaždé stejný. Já a mí kámoši každý víkend přicházíme společně, ale odcházíme každý zvlášť – a nikdy ne sami.

Nedívejte se na mě tak. Nejsem parchant. Nelžu, neoblubu ženský květnatými řečmi o společné budoucnosti a lásce na první pohled. Jdu na to přímo. Chci se pobavit – na jednu noc – a říkám jim to rovnou. V tom jsem lepší než devadesát procent chlapů, co tu jsou. Věřte mi. A většina holek tady hledá totéž co já.

Fajn, možná to není tak úplně pravda. Ale můžu snad za to, že když si se mnou zapíchnají, chtějí být rovnou matkami mých dětí? To není můj problém. Jak jsem řekl: vždycky jim narovinu povím, jak to je, užiju si a pak taxíkem domů. Díky, dobrou. Nevolej mi, protože

já ti docela určitě zpátky volat nebudu.

Když jsem se konečně prodral k baru, objednal jsem dva drinky a chvíli pozoroval svíjející se těla na tanečním parketu, která splývala ve všudypřítomném rytmu.

A pak jsem ji uviděl. Stála asi čtyři metry ode mě, trpělivě čekala. V tom davu lidí, kteří toužili po alkoholu, mávali penězi a snažili se upoutat barmanovu pozornost, vypadala trochu nesvá.

Říkal jsem vám, že jsem básník. Pravda je, že takový nejsem odjakživa. Přesněji řečeno, nebyl jsem až do téhle chvíle. Byla nádherná, andělská, úžasná. Nazvěte to, jak chcete. Podstatné bylo, že jsem na chvíli zapomněl dýchat.

Měla dlouhé tmavé vlasy, které se leskly dokonce i v tlumeném osvětlení klubu. Na sobě červené šaty s hlubokým výstřihem na zádech – sexy, ale elegantní –, které zdůrazňovaly všechny její dokonale tvarované křivky. Ústa měla plná a šťavnatá, rty si přímo říkaly o polibek.

A ty její oči. Panebože. Obrovské, kulaté a nekonečně temné. Představil jsem si, jak se na mě dívají, když mi bere ptáka do té své sexy malé pusinky. Dotyčný orgán při té myšlence okamžitě ožil. Musel jsem ji mít.

Rychle jsem přehodnotil situaci a rozhodl se, že dnes bude ona ta šťastná, co se bude těšit mé společnosti po zbytek noci. A hodlal jsem si to užít.

Došel jsem k ní právě ve chvíli, kdy otvírala ústa, aby si objednala drink, a předběhl ji: „Dáma si dá...“ Prohlížel jsem si ji a odhadoval, co by asi tak mohla chtít. Mám na to talent. Někteří lidé jsou pivaři, jiní jsou na skotskou se sodou, nebo na archivní víno, další na brandy nebo sladké šampaňské. A já vždycky dokážu odhadnout, kdo je kdo. Vždycky. „...Veramonte Merlot, ročník 2003.“

Otočila se ke mně se zdviženým obočím a očima mě sjela od hlavy až k patě. Zřejmě usoudila, že nejsem zkrachovalec, a řekla: „Jste dobrý.“

Usmál jsem se. „Zdá se, že moje pověst mě předběhla. Ano, to jsem. A vy jste krásná.“

Začervenala se – do tváří jí opravdu stoupla červeně –, a odvrátila

se. Kdo se dneska ještě červená? Bylo to rozkošné.

„Co byste řekla tomu, kdybychom si našli nějaké příjemnější místo... kde bychom měli soukromí? Abychom se mohli líp poznat.“

Bez zaváhání odpověděla: „Jsem tu s přáteli. Oslavujeme. Do podobných podniků normálně nechodím.“

„Co slavíte?“

„Právě jsem získala magistra na ekonomii a v pondělí nastupuju do nové práce.“

„Opravdu? To je ale náhoda. Taky pracuju ve financích, možná už jste slyšela o naší firmě Evans, Reinhart a Fisher?“ Jsme nejlepší butiková investiční banka ve městě, takže jsem si byl jistý, že na ni udělám náležitý dojem.

Teď si uděláme další pauzu, ano?

Viděli jste, jak ta krásná ženská otevřela ústa, když jsem jí řekl, kde dělám? Všimli jste si, jak se jí rozšířily oči? To by vám mělo něco napovědět.

Já jsem si toho ale tehdy nevšiml – všechnu pozornost jsem totiž věnoval jejím kozám. Byly dokonalé, mimochodem menší, než se mi obvykle líbí, právě tak do dlaně. Ovšem pokud se toho týče, dlaň je právě tak akorát.

Zapamatujte si ten překvapený výraz, později bude dávat smysl. Ale zpět ke konverzaci.

„Máme tolik společného,“ řekl jsem. „Oba děláme byznys, oba máme rádi dobré červené... Myslím, že bychom měli zjistit, kam nás to dnes v noci zavede. Dlužíme to sami sobě.“

Zasmála se. Byl to kouzelný zvuk.

Teď bych vám měl vysvětlit jednu věc. V případě kterékoli jiné ženy a kterékoli jiné noci bych už teď seděl v taxíku, ruku položenou na jejích šatech a moje rty by ji nutily sténat. O tom žádná. A kupodivu to byvá i docela vzrušující.

„Mimochodem, já jsem Drew.“ Natáhl jsem ruku. „A vy jste...?“

Zvedla ruku. „Zasnoubená.“

Nenechal jsem se odradit, políbil jí ruku a jemně po ní přitom přešel jazykem. Viděl jsem, jak se má zdráhavá kráska pokouší potlačit zachvění, a věděl jsem, že ji navzdory jejím slovům začínám zajímat.

Víte, já nejsem typ, který poslouchá, co mu lidé říkají. Všímám si, jak to říkají. Když si dáte načas a sledujete, jak se lidé pohybují, jak se na vás dívají, jak zvyšují a snižují hlas, můžete se o nich dozvědět spoustu věcí.

Její oči mi možná říkají ne... Ale co její tělo? To křičí: *Jo, vošukej mě přímo tady, na baru*. Během tří minut mi řekla proč je tady, čím se živí a dovolila mi polaskat jí ruku. Takhle se nechová ženská, která nemá zájem – tak se chová ženská, která zájem mít nechce.

A s tím už se dá něco dělat.

Měl bych poznámku k jejímu zasnubnímu prstenu. Diamant byl tak malý, až byl skoro neviditelný. Ale nechtěl jsem ji urazit. Řekla, že právě absolvovala, a já mám kamarády, co taky vystudovali ekonomku, takže vím, že pŕjčky můžou být drtivé.

Rozhodl jsem se pro jinou taktiku – upřímnost. „Tím líp. Vy nechodíte na podobná místa, já nejsem na vztahy. Dokonale se k sobě hodíme. Neměli bychom tohle spojení prozkoumat blíž?“

Znovu se zasmála a před námi přistály drinky. Zvedla ten svůj: „Díky za pití, ale už bych se měla vrátit k přátelům. Těšilo mě.“

Nedokázal jsem si pomoci a vyzývavě jsem se na ni usmál: „Když mi dovolíte, abych vás odsud odvedl, dodám slovu *potěšení* úplně nový význam.“

Se shovívavým úsměvem potřásla hlavou a při odchodu ke mně přes rameno pronesla: „Dobrou noc, pane Evansi.“

Jak jsem řekl, jsem typický pozorovatel. Sherlock Holmes a já bychom spolu mohli chodit na pivo. Jenže jsem byl tak uchvácený pohledem na ten dokonalý zadek, že mi to nejdřív ušlo.

Všimli jste si? Postřehli jste ten detail, který mi unikl?

Správně. Oslovila mě „pane Evansi“, ale já jí své příjmení nikdy neřekl. Tohle si taky pamatujte.

Prozatím jsem tu tajemnou tmavovlásku nechal odejít. Měl jsem v úmyslu jí uzdičku trochu povolit a pak přitáhnout – a to se vším všudy. Pokud by bylo třeba, měl jsem v plánu sledovat ji třeba celou noc.

Byla prostě neuvěřitelně sexy.

Pak mě ale našla zrzka. Jo, ta z pánských záchodků. „Tady jsi! Myslela jsem, že ses ztratil.“ Přitiskla se mi k boku a důvěrně mě

pohladila po ruce. „Co kdybysme šli ke mně? Je to za rohem.“

Díky – ale ne. Zrzka se rychle stávala matnou vzpomínkou. Měl jsem daleko lepší a zajímavější cíl a chtěl jí to říct, když vtom se vedle ní objevila další zrzka.

„Tohle je moje sestra Mandy. Všechno jsem jí o tobě řekla. Myslela si, že my tři bysme se mohli... však víš... pobavit.“

Podíval jsem se na zrzčinu sestru – lépe řečeno dvojče. A změnil jsem plány. Já vím, vím... říkal jsem, že na žádnou horskou dráhu podruhé nelezu. Ale dvojitá dráha?

Takovou jízdu by žádný chlap neprošvihnul.

Kapitola dvě

Už jsem říkal, že miluju svou práci? Kdyby moje firma byla v první baseballové lize, byl bych její nejužitečnější hráč. Jsem partnerem v jedné z nejlepších investičních bank v New Yorku, která se specializuje na média a technologie. Firmu založil můj otec a dva jeho nejbližší přátelé, což ovšem neznamená, že jsem nedřel jako mezek, abych se dostal tam, kde jsem. Dřel. A taky to neznamená, že nemakám do úmoru, abych si svoji reputaci zasloužil. Makám.

Ptáte se, co takový investiční bankéř dělá? Tak jo, vzpomeňte si na scénu z *Pretty Woman*, kde Richard Gere říká Julii Robertsové, že jeho společnost kupuje jiné společnosti a pak je kus po kuse rozprodává. Tak ten chlapík, co mu přitom pomáhá, jsem já. Sjednávám dohody, sestavuju smlouvy, provádím kontroly dokumentace, navrhuju úvěrové smlouvy a spoustu dalších věcí. Jsem si ale jistý, že právě tohle vás moc nezajímá.

Ted' se asi ptáte, proč chlápek jako já cituje sladák typu *Pretty Woman*.

Odpověď je jednoduchá. Když jsem byl malý, matka mně a Lexii každý týden vnucovala „rodinnou návštěvu kina“ a Mrcha tedy každý druhý týden vybírala film. Prošla celou fází posedlosti Julií Robertsovou a otravovala s ní skoro rok. Dokážu ten prokletej film citovat doslova. Nicméně musím uznat, že Richard Gere je zatraceně cool.

Ale zpátky k mé práci.

Nejlepší na ní je euforie, kterou cítím, když uzavřu opravdu dobrý obchod. Je to jako vyhrát blackjack v kasinu ve Vegas nebo jako kdyby si vás vybrala Jenna Jamesová a požádala vás, abyste hráli v jejím příštím pornu. Nic – a tím myslím skutečně nic – lepšího neexistuje.

Dělám pro své klienty průzkum trhu. Doporučuju kroky, které by měli udělat. Vím, které společnosti skomírají a daly by se koupit a kdy zbývá jen nepřátelské převzetí. Mám zákulisní informace o tom, který mediální magnát se chystá skočit z Brooklynského mostu, protože utratil příliš velkou část firemních zisků za luxusní dívky.

Souboj o klienty je nelítostný. Musíte je přilákat, navnadit a donutit je, aby uvěřili, že pro ně nikdo jiný neudělá to co vy. Je to jako sex. Místo orgasmu ale následuje velký, tučný šek. Sobě i svým klientům vydělávám peníze – hodně peněz.

Pracuji tu i synové otcových partnerů, Matthew Fisher a Steven Reinhart. Ano, ten Steven. Mršín manžel. My tři jsme, stejně jako naši otcové, vyrůstali pohromadě, chodili spolu do školy a teď společně pracujeme ve firmě. Staří pánové nechávají skutečnou práci na nás. Čas od času se zastaví, aby měli pocit, že mají věci pod kontrolou, a pak zamíří do klubu na odpolední golf.

Nechci říct, že Matthew a Steven nejsou v práci dobří, to v žádném případě, ale já jsem hvězda. Já jsem žralok. Já jsem ten, koho si klienti žádají a koho se krachující firmy bojí. Vědí to oni a já taky.

V pondělí ráno jsem byl v kanceláři jako vždycky v devět. Moje sekretářka – malá blondatá kuřačka s pěkným krkem – už tu byla. A s ní i můj program na celý den, vzkazy z víkendu a nejlepší kafe široko daleko.

Ne, nepíchal jsem ji.

Ne že bych nechtěl. Věřte mi, kdyby pro mě nepracovala, bušil bych do ní jako Muhammad Ali.

Mám svá pravidla, můžete jim říkat i zásady. Jedna z nich zní – nemít pletky v kanceláři. Neseru tam, kde jím, nešukám tam, kde pracuju. Je mi fuk, že by šlo o sexuální obtěžování, prostě to nedělá dobře byznysu. Je to neprofesionální.

Erin je s výjimkou mých pokrevních příbuzných jediná žena, se kterou mám platonický poměr, je taky jedinou příslušnicí opačného pohlaví, kterou jsem kdy považoval za přítele. Máme báječný pracovní vztah. Erin je prostě... fantastická.

A to je další důvod, proč bych ji nepřefíkl, ani kdyby ležela s roztaženými nohama na stole a škemrla o to. Věřte mi nebo ne, najít

dobrou, ale skutečně dobrou sekretářku je těžké. Pracovaly pro mě holky pitomější než kýbl smetí. Zaměstnával jsem takové, co si myslely, že to zvládnou na zádech, jestli víte, co tím myslím. Tyhle holky bych rád potkal v sobotu večer v baru, ale nechci, aby mi v pondělí ráno zvedaly telefon.

Už jste si udělali obrázek? Takže zpátky k mému pádu do pekel.

„Zrušila jsem ti oběd s Mechou v jednu. Budeš s nima mít schůzku ve čtyři,“ řekla Erin, když mi předávala hromádku vzkazů.

Do prdele.

Mecha Communications byl multimiliardový mediální konglomerát, na jehož akvizici španělskojazyčné kabelovky jsem pracoval celé měsíce, a jeho výkonný ředitel Radolpho Scucini byl vždycky přístupnější s plným žaludkem.

„Proč?“

Podala mi desky. „Dnes obědváš v konferenční místnosti. Tvůj otec bude představovat nového společníka. Víš, jaký v těchhle věcech je.“

Viděli jste někdy *Vánoční koledu*? Ale samozřejmě že viděli, vždycky před Vánoci dávají na některém kanále nějakou její verzi. Vzpomínáte si, jak Duch minulých Vánoc přenese Scrooge zpátky do časů, kdy byl mladý a šťastný? A že měl šéfa Fezziwiga, tloušťka, který pořádal velkolepé večírky? Tak to je můj otec.

Můj táta tuhle společnost miluje a všechny své zaměstnance považuje za členy širší rodiny. Jakákoli záminka je mu dobrá, aby uspořádal v kanceláři večírek. Oslavy narozenin, loučení před mateřskou, obědy ke Dni díkůvzdání, oslavy Prezidentského dne, večere na Den Kryštofa Kolumba... Mám pokračovat?

Je vůbec div, že se tu něco udělá.

A Vánoce? Na ty jsem zapomněl. Otcovy vánoční večírky jsou legendární. Všichni chodí domů na mraky a někteří nedojdou vůbec. Loni se na večírek dokonce pokoušelo vetřít deset zaměstnanců konkurenční banky, tak byl skvělý. A to všechno proto, aby otec ve firmě dosáhl atmosféry, jakou tu chce mít.

Má rád své zaměstnance a oni na oplátku milují jeho. Oddanost, loajalita – toho tu máme na rozdávání. I proto jsme nejlepší. Lidé, kteří u nás pracují, by za toho mého staříka obětovali snad i vlastní dítě.

Přesto jsou dny, jako třeba dnešek, kdy na námluvy s klientem potřebuju čas, a tahle oslava byla sice královskou, ale přesto osinou v zadku. Ale co naděláte.

Nabral jsem si v bufetu jídlo a přisedl k nim ke stolu ve chvíli, kdy Matthew líčil svou sobotní noc. „Pak na mě vybalila želízka a bič. No fakt, bič. Myslel jsem, že bude po mně, přísahám bohu. Člověče, vždyť ona šla do kláštera... studovat na mizernou jeptišku.“

„Říkal jsem ti, tichá voda břehy mele,“ dodal Jack se smíchem.

Matthew obrátil své oříškové oči na Stevena: „Vážně, kámo, měl bys jít jednou s náma. Prosím tě, aspoň jednou.“

Usmál jsem se, protože jsem přesně věděl, co přijde.

„Sorry, to neznáte moji ženu?“ zeptal se Steven a obočí se mu zmateně stáhlo.

„Nebud' takovej zbabělec,“ popichoval ho Jack. „Řekni jí, že jdeš hrát karty nebo tak něco. Měl bys taky trochu žít.“

Steven si sundal brýle a kapesníkem začal leštit skla. Vypadalo to, že tu myšlenku zvažuje.

„Fajn. A až na to přijde – a Alexandra na to přijde, to vás ujišťuju –, naservíruje vám moje koule na stříbrným podnose i s česnekovou omáčkou a starým chianti.“

Vydal srkavý zvuk à la Hannibal Lecter, kterým mě rozesmál k slzám.

„Navíc já mám doma filet mignon, pánové,“ poznamenal škodolibě, když si brýle zase nasadil a protáhl si ruce nad hlavou. „Já o nějaký levný jídelny nestojím.“

„Jseš srágora,“ vyprskl Matthew a Jack potřásl směrem k mému švagrovi hlavou: „I ten nejlepší filet se přejí, když ho máš denně.“

Steven přešel do obrany: „Nepřejí, když ho vaříš pokaždý jinak. A moje kotě ví, jak mi jídlo správně okořenit.“

Zvedl jsem ruku a škemral: „Prosím vás, už toho nechte.“ Jsou věci, které si představovat opravdu nechci. Nikdy.

„A co ty, Drewe? Viděl jsem tě odcházet s těma dvojčatama. Byly to fakt zrzky?“ zeptal se mě Jack.

Cítil jsem, jak se mi po tváři rozlévá spokojený úsměv. „To si piš.“ A pak jsem jim popsal svou divokou sobotní noc do všech barvitých a lahodných detailů.

Dobře, tady se zastavíme. Úplně vidím váš odsuzující pohled a slyším i rozhořčený nesouhlas: *„To je ale hajzl. Měl sex s holkou – v tomhle případě se dvěma – a teď o tom vypráví kamarádům. To je tak ponižující.“*

Tak zaprvé, kdyby holka chtěla, abych ji respektoval, musela by se chovat tak, aby si respekt zasloužila. A zadruhé – já se nesnažím být hovado. Jsem prostě chlap a všichni chlapi mluví s kámošema o sexu.

Pokud by vám to náhodou ušlo, zopakuju to:

VŠICHNI CHLAPI MLUVÍ S KÁMOŠEMA O SEXU.

Říká vám, že on to nedělá? Vykašlete se na něj, protože vám lže.

A další věc – slyšel jsem rozhovory své sestry a jejích kamarádek. Nad některými věcmi, které jim vycházejí z pusy, by se červenal i Larry Flynt. Takže nepředstírejte, že ženy o tom nemluví stejně jako chlapi..., protože já stoprocentně vím, že mluví.

Po objasnění nejlepších bodů mého víkendu se řeč u stolu stočila na fotbal a efektivitu Manningova útoku. V pozadí jsem slyšel otcův hlas, který detailně popisoval úžasné úspěchy nového společníka, jehož složku jsem se ráno ani neobtěžoval otevřít. Whartonova škola na Pensylvánské univerzitě, první ve třídě, stáž v Credit Suisse, bla, bla, bla.

Přestal jsem vnímat ruch hovoru, protože moje myšlenky se vrátily k té části sobotní noci, o které jsem kamarádům neřekl, a sice k setkání s černovlasou bohyní. Pořád ještě jsem před sebou viděl ty tmavé kulaté oči, svůdná ústa, zářivé vlasy, které snad ani nemohly být tak jemné, jak vypadaly.

Nebylo to poprvé, kdy mi za poslední den a půl její obrázek samovolně vytanul na mysli. Snad každou hodinu se mi zjevovala představa některé části jejího těla a já si představoval, co bych s ní dělal. Tedy přesněji řečeno, co bych s ní dělal, kdybych zůstal, sbalil ji a strávil s ní noc.

Je to zvláštní. Nejsem typ, který by nostalgicky vzpomínal na náhodné známosti z víkendových dobrodružství. Většinou na ně zapomenu v momentě, kdy opouštím jejich postel. Ale na ní bylo něco... Možná proto, že mě odmítla, možná proto, že jsem neznal její jméno. Možná to byla ta sladká pevná prdelka, co ve mně vzbuzovala touhu popadnout ji a nepustit.